

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **N. T. K.**
st. přísl. Vietnam
bytem X

zastoupená Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou
se sídlem Masarykovo nábřeží 246/12, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**
se sídlem 15 Chu Van An, Ba Dinh, Hanoj, Vietnam

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v odmítnutí zařazení
žalobkyně do slosovatelné registrace dne 25. 2. 2025

takto:

- I. Zásah žalovaného vůči žalobkyni spočívající v odepření její registrace do slosování pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ke kterému došlo dne 25. 2. 2025 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, **byl nezákonný**.
- II. Žaloba v části, ve které žalobkyně žádá, aby soud žalovanému přikázal umožnit žalobkyni osobně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bez registrace ve slosování, a to kdykoliv v úředních hodinách Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, **se zamítá**.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 17 210 Kč k rukám její zástupkyně Mgr. Nadě Smetanové, advokátce, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně je manželkou státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, pana L. D. L., který má na území v České republice povolen trvalý pobyt. Manželství žalobkyně uzavřela dne 9. 1. 2025 před Lidovým výborem čtvrti Ván Giang, město Hoa Lu, provincie Ninh Binh. Žalobkyně měla v úmyslu prostřednictvím žalovaného podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny ve smyslu § 42a odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zmocněnec žalobkyně se proto nejprve dne 18. 2. 2025 a poté dne 25. 2. 2025 dostavil k žalovanému s úmyslem zaregistrovat žalobkyni do systému slosovateľné registrace pro osobní podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Registrace žalobkyně do slosování však byla žalovaným v obou případech odmítnuta z důvodu, že oddací list je neplatný, protože byl vydán orgánem bez příslušnosti. Žalovaný odmítnutím registrace žalobkyně do systému slosovateľné registrace žalobkyni zmařil možnost získání termínu pro osobní podání žádosti, a tudíž i možnost následovat svého manžela do České republiky a realizovat s ním rodinný život. Nejbližší další termíny registrace do slosování byly totiž žalovaným stanoveny až na měsíc květen 2025, a to pro osobní podání žádostí v měsících červenec, srpen a září 2025.
2. Žalobkyně v odmítnutí svého zařazení do slosovateľné registrace dne 25. 2. 2025 spatřuje nezákonný zásah do svých práv. Navrhuje proto, aby soud svým rozhodnutím (i) určil, že zásah žalovaného vůči žalobkyni spočívající v odepření registrace do slosování pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ke kterému došlo dne 25.2.2025 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, byl nezákonný a aby (ii) žalovanému přikázal, aby umožnil žalobkyni osobně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bez registrace ve slosování, a to kdykoliv v úředních hodinách Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně namítá, že žalovaný při posuzování údajně neplatnosti oddacího listu postupoval v rozporu se Smlouvou mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, která byla ratifikována vyhláškou č. MZV č. 98/1984 Sb. (dále „Smlouva o právní pomoci mezi ČSSR a VSR“). Podle čl. 13 této smlouvy zkoumání platnosti či neplatnosti vietnamské veřejné listiny patří zásadně do kompetence vietnamských orgánů. Žalovaný může posuzovat toliko pravost veřejné listiny, v této otázce však žádné pochybnosti nevystaly. I v případě, kdyby takové pochybnosti nastaly, by žalovaný musel nejprve vyčerpat možnosti komunikace s příslušnými vietnamskými institucemi (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 55 A 56/2020, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č.j. 1 As 71/2011-100), což neučinil.
4. Postup žalovaného je i v rozporu s ust. § 169f zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců ani podzákonné právní normy nesvěřují žalovanému pravomoc provádět předběžné

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

posuzování správnosti dokumentů ve fázi registrace k podání žádosti. Registrace slouží pouze k přidělení termínu, přičemž samotné posouzení žádosti včetně posuzování obsahové správnosti předložených dokumentů probíhá až v následném správním řízení. Je-li podmínkou registrace mj. předložení dokladu o účelu pobytu (např. oddacího listu), jde o podmínku formálněprávní. Navíc nelze opominout, že v dané věci předkládaný oddací list, je veřejnou listinou, která je dokladem o osobním stavu žalobkyně. Podle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“) si správní orgán nemůže učinit úsudek o otázkách osobního stavu. Žalobkyně nadto uzavřela manželství dle vietnamského práva.

5. Postup žalovaného neobstojí ani z věcněprávního hlediska. Z argumentace žalovaného je zřejmé, že si byl vědom vietnamské právní úpravy, jež umožňuje vstup do manželství na různých administrativních úrovních, a proto nelze než předpokládat, že si musel být vědom také následků uzavření manželství před úřadem nesprávné úrovně. Mezi tyto neplatnost manželství nepatří. Byl-li totiž předmětný oddací list vydán nepřislušným orgánem, platí, že novou registraci manželství u správného úřadu, je manželství platné od data původní (nesprávné) registrace. Toto ostatně vyplývá také z oddacího listu vystaveného dne 18. 3. 2025, dle kterého bylo manželství žalobkyně uzavřeno dne 9. 1. 2025. Formální chyba v registraci manželství tedy neznamená neplatnost manželství, naopak právní účinky manželství zůstávají zachovány od počátku.
6. Soud žalobu zaslal a k podání vyjádření vyzval žalovaného, který je samostatným správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2017, čj. 4 Azs 168/2017-15, č. 3658/2018 Sb. NSS). Své vyjádření k věci nicméně podal prostřednictvím **Ministerstva zahraničních věcí** (dále také „ministerstvo“), které je jeho vedoucím úřadem (§ 4 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb. o zahraniční službě) a které soudu rovněž zaslalo správní spis. Ministerstvo ve vyjádření k žalobě uvedlo, že souhlasí s žalobkyní, že dle Smlouvy o právní pomoci mezi ČSSR a VSR platí, že vietnamské matriční doklady nepodléhají vyššímu ověření ze strany žalovaného. To ovšem neznamená, že by žalovaný měl rezignovat na jakoukoli kontrolu předkládaných vietnamských dokladů. Žalovaný má ze své správní činnosti a praxe poznatky o tom, že sňatek mezi osobami, kdy jedním z nich je vietnamský občan s povoleným pobytem v jiné třetí zemi, správně registrují lidové výbory na okresní úrovni (tzv. *district level*). Žalobkyní předložený oddací list byl vydán nepřislušným orgánem vietnamské státní správy, což způsobuje jeho závažnou vadu způsobující ve svém důsledku nesplnění podmínek registrace, resp. nedoložení dokladu o účelu pobytu. Bezvadný oddací list je přitom podmínkou registrace vyžadovanou od všech žadatelů bez rozdílu. Žalovaný v souladu se zásadou vstřícnosti žalobkyni dne 28. 2. 2025 nabídl mimořádný náhradní termín k registraci, který byl stanoven na 11. 3. 2025 (žalovaný na základě znalostí získaných svou úřední činností si byl vědom toho, že proces přeregistrace sňatku by měl být uskutečněn ve lhůtě pěti pracovních dní). I přesto se žalobkyně ve stanoveném termínu k registraci nedostavila a opraveným oddacím listem dle vlastního sdělení disponovala až ode dne 18. 3. 2023. Již dne 19. 3. 2025 žalovaný k emailovému dotazu právní zástupkyně žalobkyně z téhož dne uvedl, že další volné termíny k slosovatelné registraci budou probíhat každý týden v měsíci květnu 2025 tak, jak sděluje článek uveřejněný na jeho webové stránce.
7. Ministerstvo dále vyslovilo přesvědčení, že popsané jednání žalovaného nemohlo přímo zasáhnout do práv žalobkyně. Žalobkyně bez zavinění žalovaného nevyužila jím nově nabídnutého termínu dne 18. 3. 2025 a nevyužila ani prvních květnových termínů k

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

registraci termínu. Nemohlo dojít k zásahu do jejích práv, pokud měla a má termín k registraci podání žádosti k dispozici.

8. Žalovaný při posuzování neplatnosti oddacího listu nepřekročil své pravomoci dané mu § 169g zákona o pobytu cizinců, tedy pravomoci stanovit způsob registrace. Výklad, který by zabraňoval žalovanému zkoumat procesní bezvadnost dokladu o účelu pobytu již ve fázi registraci by přenášel neodůvodněnou zátěž do okamžiku samotného podání žádosti a byl by v rozporu s účelem registrace a zásadou procesní ekonomie. Zákonodárce v § 169f odst. 3 zákona o pobytu cizinců pamatuje na případy, kdy počet objednávek ke sjednání termínu k osobnímu podání žádosti převyší počet termínů daných kapacitou zastupitelského úřadu. Pokud je ale náhodný prvek uplatňován na registraci o termín bez ohledu na to, zda-li splňují alespoň způsobem registrace vyžadované základní podmínky, jde o přístup nelogický a neefektivní.
9. V **replíce** na vyjádření ministerstva žalobkyně uvedla, že se zúčastnila registračního termínu dne 20. 5. 2025. Termínu dne 11. 3. 2025 využít nemohla, neboť v dané době neměla k dispozici opravené znění dokladu o registraci manželství. Žalobkyně opravený doklad obdržela až dne 18. 3. 2025, přičemž s ohledem na složitost věci k samotnému procesu opravy musela najít a oslovit advokáta. Pětidenní lhůta uvedená v žalovaném zmiňované vyhlášce je toliko formální. K zásahu do práv žalobkyně došlo tím, že příslušný pracovník žalovaného žalobkyni do slosovatelné registrace dne 25. 2. 2025 nezařadil. Tento zásah nelze následně zhojit tím, že žalobkyně měla možnost se opětovně přihlásit v květnu. Tím, že žalobkyně byla nucena s registrací čekat došlo i k posunutí termínů pro samotné podání žádosti až na letní měsíce 2025, a tedy i k posunutí doby, kdy by mohla žít spolu se svým manželem. Žalobkyně má za to, že na postup žalovaného lze plně vztáhnout závěry, ke kterým dospěl Krajský soud v Plzni rozsudku ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 30 A 220/2017, a které spočívaly v určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v tom, že pokud stát vytvoří systém který de facto znemožňuje podat žádost, jedná se o nezákonný zásah. Ačkoli v nynějším případě nejde o technickou nefunkčnost, je právní podstata problému totožná: žalovaný vytvořil procesní překážku – tentokrát v podobě svévolného a nezákonného přezkumu listin ve fázi registrace – která žalobkyni fakticky znemožnila realizovat její právo podat žádost. Takový postup nejen odporuje principu právní jistoty a zákazu svévole, ale představuje i systémové riziko diskriminace osob, které nejsou schopny samostatně posoudit formální vady zahraničních listin a musí spoléhat na správnost postupu domácích orgánů ve Vietnamu.

III. Posouzení žaloby

10. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně k žalobě připojila podklady, kterými prokazuje svoje tvrzení uvedená v žalobě. Návrh na provedení důkazů sám o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Těmito důkazními prostředky žalobkyně chtěla prokázat výše uvedený skutkový stav, jak jej uvedla v žalobě. Skutkový stav není mezi účastníky sporný, sporné je právní posouzení. Zároveň tento skutkový stav plyne

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

z podkladů ve spisu předložených soudu ministerstvem, správním spisem se přitom dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud proto pro nadbytečnost nepřistoupil k provedení důkazů na ústním jednání.

11. Podle ustanovení § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
12. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud tedy poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
13. Žalobkyně spatřovala nezákonný zásah žalovaného v tom, že ji dne 25. 2. 2025 odmítl zařadit do slosovateľné registrace ke stanovení termínu pro osobní podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, a to přestože předložila veškeré dokumenty zveřejněné na jeho internetové stránce a splnila i další jím stanovené požadavky.
14. Odmítnutí zařazení žádosti do systému slosovateľné registrace ke stanovení termínu pro osobní podání žádosti nepochybně není rozhodnutím žalovaného ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle existující judikatury ale může být nezákonným zásahem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, podle kterého bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah).
15. Podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen "společné soužití rodiny") je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území.*
16. Podle § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad *může stanovit, že žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce a na svých internetových stránkách.*
17. Podle § 169f odst. 2 zákona o pobytu cizinců *je-li to nezbytné za účelem zamezení zneužití systému sjednávání termínů osobního podání žádosti podle odstavce 1 a podle místních podmínek, zastupitelský úřad může stanovit, že sjednání termínu osobního podání žádosti podle odstavce 1 předchází povinné objednání. Způsob povinného objednání uveřejní zastupitelský úřad na své úřední desce a na svých internetových stránkách.*
18. Podle § 169f odst. 3 zákona o pobytu cizinců *v případě, že počet objednávek ke sjednání termínu osobního podání žádosti převyší počet termínů daných kapacitou zastupitelského úřadu, aby objednávky ke sjednání termínu osobního podání žádosti byly vybrány způsobem založeným na náhodném prvku.*

19. Oprávnění zastupitelského úřadu stanovit žadateli o udělení víza povinnost předem si dohodnout termín podání žádosti bylo do zákona o pobytu cizinců zakotveno v rámci novelizace provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností od 1. 1. 2014 (následně, zákonem č. 222/2017 Sb., bylo s účinností od 1. 8. 2018 toto oprávnění rozšířeno i na případy vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu). Důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb. přijetí tohoto opatření zdůvodnila *snahou o bezproblémové přijímání žádostí cizinců zejména na některých extrémně exponovaných zastupitelských úřadech a o zajištění flexibility, transparentnosti vůči žadateli a lepší organizaci práce zastupitelského úřadu*. Samotná úprava přitom byla inspirována čl. 9 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).
20. Výkladem účelu § 169f zákona o pobytu cizinců se zabývaly i správní soudy. V rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011 - 62, č. 2756/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl: *„I žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem, například bez nutnosti obracet se na neoficiální zprostředkovatele. Je jisté možné, aby stát zavedl určitá organizační pravidla pro podávání žádostí o víza, třeba proto, aby umožnil efektivní zpracování vyššího počtu žádostí. Tato organizační pravidla však nesmějí (např. svojí neprůhledností, bezdůvodnými průtahy, prostorem pro nekontrolovatelnou libovůli příslušných úředníků či jinými podobnými vlastnostmi) představovat faktickou překážku podávání takových žádostí a nesmějí ani nepřímou působit k tomu, aby odrazovala žadatele od jejich podávání. Chce-li stát regulovat počet žádostí, má tak učinit zejména tím, že předem stanoví pravidla, z nichž bude plynout, které žádosti pravděpodobně nebudou mít naději na kladné vyřízení (součástí takovýchto předem stanovených pravidel může být i prvek náhodnosti zakomponovaný do procedury vyřizování žádosti, bude-li mít spravedlivou podobu, např. losování žadatelů o určitý typ víza), či tím, že za vyřízení žádosti stanoví poplatek, jehož výše bude mít jistou odrazující, omezující a regulační funkci.“* (důraz přidán)
21. Konkrétně k oprávněnosti systému slosovatelné registrace se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2020, čj. 5 Azs 254/2020-114, v bodě [56]: *„Dotčené ustanovení zmocňuje zastupitelské úřady uložit žadatelům povinnost předem si sjednat termín k osobnímu podání žádosti; zároveň je zmocňuje k přijetí konkrétních organizačně-technických opatření, která toto umožní a jež musí zveřejnit. Povinnost, která může být uložena jednotlivci, mu je sice uložena rozhodnutím konkrétního zastupitelského úřadu, ale na základě dostatečně konkrétního zákonného zmocnění. To nespecifikuje způsob, jakým má být termín předem sjednáván. Je však zřejmé, že jde o srovnatelné opatření, jako když správní orgán sídlící na území České republiky stanoví úřední dny a hodiny; půjde tedy o opatření, jehož výhradním cílem je zajistit efektivní fungování veřejné správy. Takto konkrétní organizační opatření nepředstavují ani právní předpis, ani opatření obecné povahy.“* V bodě [57] pak pokračoval: *„Není pravdou, že zákon nestanoví žádné „hmotněprávní limity“. Ty nepochybně plynou z toho, jak je zákon interpretován předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu, a z principů činnosti veřejné správy. Organizačně-technická opatření jsou limitována zejména požadavkem na zaručení přístupu k podání žádosti za podmínek, které budou předvídatelné, pro běžného žadatele splnitelné a nebudou představovat faktickou překážku podání žádosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011 – 62, publ. pod č. 2756/2013 Sb. NSS). Co se týká absence bližšího vymezení mantinelů pro zastupitelské úřady, např. co do minimální*

frekvence termínů registrace, nespátřuje v ní Nejvyšší správní soud rozpor s čl. 36 odst. 4 ani s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ (důraz přidán)

22. Z citované judikatury vyplývá, že smyslem stanovení technicko-organizačních opatření by mělo být především zajištění flexibility, transparentnosti vůči žadateli a lepší organizaci práce zastupitelského úřadu při vyřizování žádostí cizinců o pobyt v ČR. Jednotlivé podmínky opatření by měly být předvídatelné, pro běžného žadatele splnitelné a nepředstavující faktickou překážku podání žádosti.
23. Vycházejí z těchto východisek soud se dále zabýval přiměřeností podmínky žalovaného, aby k žádosti o zařazení do slosovatelné registrace za účelem osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny byla předložena kopie dokladu o účelu pobytu (kopie českého pobytového oprávnění nositele sloučení, kopie rodného/oddacího listu).
24. Soud přitom uvádí, že mezi stranami není spor o samotnou oprávněnost požadavku žalovaného na předložení uvedených listin, ani jejich výčet, podstatou sporu je otázka, nakolik je žalovaný již ve fázi žádosti o zařazení do registrace zkoumat zákonnost těchto listin.
25. Podle § 169h odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu je nepřijatelná, jestliže (a) cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem stanoveným zastupitelským úřadem, (b) žádost byla podána zastupitelskému úřadu, který není příslušný podle § 169g, nebo (c) žádost nebyla podána osobně podle § 169d odst. 2, aniž zastupitelský úřad upustil od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3.*
26. Podle § 169h odst. 2 zákona o pobytu cizinců *žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum je dále nepřijatelná, jestliže (a) nebyl zaplacen správní poplatek za přijetí žádosti, (b) k žádosti nebyly předloženy náležitosti podle tohoto zákona; to neplatí, jde-li o žádost cizince narozeného na území, (c) žádost nebyla podána na úředním tiskopisu, (d) cizinec odmítl pořízení otisků prstů nebo obrazového záznamu, nebo (e) jde o žádost podanou na zastupitelském úřadě a žadatel prohlásil, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a neobstaral si v přiměřené lhůtě stanovené zastupitelským úřadem na své náklady tlumočníka nebo osobu, která splňuje podmínky pro ustanovení tlumočnickem podle zákona o soudních tlumočnících a soudních překladatelích, ačkoli byl o této povinnosti zastupitelským úřadem poučen.*
27. Podle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců *nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.*
28. Konečně, podle § 42g odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad potvrzující příbuzenský vztah; jde-li o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za*

účelem společného soužití rodiny s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, kterému byl udělen azyl podle zvláštního právního předpisu), lze příbuzenský vztah prokázat i jiným způsobem, není-li předložení dokladu možné.

29. Jak již bylo uvedeno v bodě 24 tohoto rozsudku, mezi stranami nepanuje spor o to, že samotný požadavek žalovaného na předložení oddacího listu již ve fázi registrace žádosti do slosování byl oprávněný. Ostatně, oprávněnost tohoto požadavku implicitně vyplývá ze skutečnosti, že se jedná o doklad, který je vyžadován při osobním podání žádosti a jeho nepředložení vede k nepřijetí žádosti, aniž by bylo zahájeno správní řízení. Právní postavení žadatele o přijetí žádosti je v takovém okamžiku obdobné právnímu postavení žadatele o registraci žádosti do slosování. Dále je třeba poukázat na samotný důvod, proč byl v případě podání žádosti o pobytová oprávnění na Velvyslanectví České republiky v Hanoji zaveden systém slosovatelné registrace. Tímto důvodem byla situace, kdy počty zájemců značně převyšovaly počet nabízených termínů. Pokud by až při osobním podání žádosti byla zjištěna její jinak na první pohled zřejmá nepřijatelnost, došlo by marnému vyčerpání přiděleného termínu pro osobní podání žádosti a v konečném důsledku by tím došlo i k oddálení přidělení termínu osobního podání žádosti dalších žadatelů. U těch zastupitelských úřadů, kde je nařízením vlády stanoven maximální počet přijatelných žádostí se pak kromě procesního neúspěchu samotné žádosti sníží i počet těch žádostí, které mohou být na daném zastupitelském úřadu účinně přijaty. Za takové situace tedy dle názoru soudu není rozumného důvodu, proč by žalovaný nemohl již při registraci do slosování požadovat po žadateli doložení takových náležitostí budoucí žádosti, které budou svědčit o její přijatelnosti. Jestliže je totiž již z toho minima vyžadovaných a dokládáných skutečností zjevné, že by žádost nemohla být přijatelná, je podle názoru soudu procesně neekonomické (a i z praktického důvodu zbytečné) přidělovat termín pro osobní podání i takové žádosti, kterou by po jejím přijetí musel zastupitelský úřad už jen vyřídit jako nepřijatelnou postupem podle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
30. Podstatou sporu v posuzované věci je tak toliko skutečnost, zda žalovaný byl ve fázi registrace žádosti do slosování oprávněn zpochybnit žalobkyní předložený doklad o proběhlém sňatku, vydaný vietnamským matričním orgánem.
31. Jak již bylo uvedeno výše v bodě 29 městský soud má za to, že právní postavení žadatele o dlouhodobý pobyt ve fázi odmítnutí registrace do slosování i ve fázi nepřijetí žádosti při jejím osobním podání jsou do jisté míry srovnatelné. Tuto srovnatelnost soud spatřuje zejména ve skutečnosti, že ani v jednom z těchto případů nedojde k zahájení správního řízení, přesto jimi dojde k zásahu do práv žadatele, proti čemuž se žadatel může bránit. Soud má proto za to, že při zodpovězení předložené otázky lze přiměřeně vycházet z judikatury týkající se institutu nepřijatelnosti žádosti, jakož i důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb., jíž byl institut nepřijatelnosti žádosti (§ 169h zákona o pobytu cizinců) do zákona o pobytu cizinců s účinností od 15. 8. 2017 zaveden.
32. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb., jímž byl nahrazen původní institut nepřijatelnosti žádosti institutem nepřijatelnosti žádosti *bylo cílem navrhovaného ustanovení především zefektivnit řízení v případech, kdy je zjevné, že žádost v podobě, v jaké byla podána, nemůže být z formálního hlediska úspěšná. Nepřijatelnost žádosti lze považovat za vhodnější institut, než je nepřijatelnost žádosti o udělení dlouhodobého víza v současné právní úpravě, kdy už v jazykovém vyjádření tohoto institutu je zřejmý jeho účel - tedy nepřijetí žádosti do řízení, oproti nepřijatelnosti, o které v obecné rovině hovoří již správní řád (i když jde o zjevnou právní nepřijatelnost). Aby nedocházelo k zaměňování těchto dvou institutů, byla zvolena jako vhodnější*

varianta nepřijatelnost žádosti. Jako důvody nepřijatelnosti se stanoví dostatečně závažné okolnosti odpovídající povaze tohoto institutu vzhledem k tomu, že nepřijatelnost znamená, že řízení o žádosti není ani zahájeno. [...] Důvod podle odstavce 2 písm. b) se týká případů, kdy cizinec nepředloží některou z náležitostí, tj. nepředloží kompletní náležitosti (např. nepředloží žádný doklad o prostředcích k pobytu, doklad obdobný výpisu z evidence rejstříku trestů apod.). Pokud náležitosti doloží, ale tyto náležitosti, resp. některá z nich, budou mít vady (formální či obsahové), musí již správní orgán žadatele vyzvat k odstranění vad. Cílem ustanovení tohoto písmene je, stejně jako ve stávající úpravě nepřijatelnosti žádosti o udělení dlouhodobého víza, především zamezit předkládání žádostí o udělení dlouhodobého víza bez jakýchkoli náležitostí. Zastupitelské úřady musí zpracovávat množství žádostí podávaných v zahraničí, a proto je vhodné, aby minimálně na zastupitelských úřadech byly žádosti předkládány včetně všech zákonných náležitostí.

33. Otázkou nepřijatelnosti žádosti z důvodu nedoložení některé z předepsaných náležitostí [§ 169h odst. 5 ve spojení s odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2023, čj. 2 Azs 35/2023–27, bod [16], kdy uvedl: „*Jak konstatuje důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., cílem § 169h zákona o pobytu cizinců „je především zefektivnit řízení v případech, kdy je zjevné, že žádost v podobě, v jaké byla podána, nemůže být z formálního hlediska úspěšná“. Kromě nezaplacení správního poplatku se tak může stát mj. v případě, kdy cizinec nepředloží některou z požadovaných náležitostí [§ 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Důvodová zpráva ve vztahu k tomuto ustanovení dodává, že „pokud [žadatel] náležitosti doloží, ale tyto náležitosti, resp. některá z nich, budou mít vady (formální či obsahové), musí již správní orgán žadatele vyzvat k odstranění vad.“ Správní orgán tak sice žadatele k odstranění vad vyzývá, ale pouze v případě, že splnil primární povinnost spočívající v předložení veškerých potřebných dokladů. Tento postup odpovídá účelu nepřijatelnosti žádosti, jímž je přimět žadatele k co největší procesní opatrnosti a pečlivosti, s níž žádost podává. Institut nepřijatelnosti správním orgánům umožňuje, aby se nezabývaly žádostmi, které trpí závažnými a zjevnými nedostatky. Podobnou logikou pak lze dospět ke shodnému závěru jako žalovaný a městský soud, podle nichž v případě podání žádosti datovou zprávou pro její přijatelnost postačuje, aby žadatel alespoň výslovně projevil vůli správní poplatek uhradit a informoval se o možnostech platby a souvisejících podrobnostech (v úvahu nicméně stále přichází i poněkud nepraktická možnost, aby žadatel dodatečně správnímu orgánu zaslal podání obsahující vylepené kolkové známky). To se však v posuzované věci nestalo při podání žádosti ani v bezprostředně následujícím období více než jednoho měsíce.“ (důraz přidán soudem). Na tyto závěry pak navázal i městský soud, a to v rozsudku ze dne 29. 5. 2025, čj. 20 A 30/2024-27, kdy uvedl: „S ohledem na výše uvedené proto lze v této souvislosti uzavřít, že pokud by skutečně žalobce nedoložil k podané žádosti výpis z účtu, ze kterého by vyplývalo, že může během pobytu na území disponovat dostatečnými peněžními prostředky, bylo by ze strany žalovaného na místě, aby na žádost pohlížel jako na nepřijatelnou. Přitom by nemusel žalobce vyzývat k odstranění vad žádosti, neboť výzvy k odstranění vad žádosti není třeba v případě, že žadatel nesplnil primární povinnost spočívající v předložení veškerých potřebných dokladů (viz např. bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2023, č. j. 2 Azs 35/2023-27).“ (důraz přidán)*
34. Z citované judikatury vyplývá, že zastupitelský úřad vrátí žádost jako nepřijatelnou v situaci, kdy žadatel nesplní primární povinnost předložit potřebné doklady, přičemž tyto doklady nesmí *a priori* trpět závažnými a zjevnými nedostatky. Obdobný přístupem je dle názoru soudu třeba posuzovat i splnění podmínky předložení dokladů při registraci žádosti do slosování o termín podání osobní žádosti.

35. V právé posuzované věci žalobkyně k žádosti o zařazení do slosovateľné registrace přiložila jako dokument prokazující její příbuzenství k nositeli sloučení [§ 42 g odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], oddací list vydaný Lidovým výborem čtvrti Ván Giang, město Hoa Lu, provincie Ninh Binh, ze dne 9. 1. 2025. Žalobkyně tedy splnila svou primární povinnost předložit zákonem (i žalovaným) požadovaný doklad.
36. Mezi stranami není spor o pravost tohoto potvrzení (jde o veřejnou listinu – matriční dokument – vydaný vietnamským správním orgánem). Mezi stranami je spor o to, zda je daný dokument způsobilý osvědčit sňatek žalobkyně s nositelem sloučení uzavřený dne 9. 1. 2025. Žalovaný nicméně považuje daný dokument za neplatný, resp. nezpůsobilý osvědčit vznik manželství, neboť byl dle jeho názoru vydán nepříslušným orgánem vietnamské veřejné správy.
37. Podle čl. 13 odst. 1 Smlouvy o právní pomoci mezi ČSSR a VSR platí, že *listiny vydané nebo ověřené příslušnými orgány ve stanovené formě na území jedné smluvní strany mohou být použity bez dalšího ověření na území druhé smluvní strany. Totéž platí také pro podpisy na jiných listinách ověřené podle právních předpisů na území jedné ze smluvních stran.* Podle odstavce 2 téhož článku se odstavec 1 vztahuje také na opisy a překlady listin, které byly ověřeny příslušným orgánem. Odstavec 3 pak stanovuje, že *listiny, které jsou na území jedné smluvní strany považovány za veřejné, mají povahu veřejných listin i na území druhé smluvní strany.*
38. Podle § 53 odst. 3 správního řádu platí, že *listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno*
39. Podle čl. 18 odst. 1 Smlouvy o právní pomoci mezi ČSSR a VSR platí, že *při uzavření manželství osobami, z kterých jedna je občanem jedné smluvní strany a druhá občanem druhé smluvní strany, podmínky uzavření manželství se pro každou z nich řídí právním řádem té smluvní strany, které jsou občany.*
40. Z citovaných ustanovení vyplývá, že vietnamské matriční doklady nepodléhají vyššímu ověření ze strany žalovaného, který je ostatně dle vyjádření ministerstva ani nevyžaduje. Tyto listiny jsou pak jakožto veřejné listiny nadány presumpcí správnosti a pravosti. Nalik je žalobkyně vietnamskou občankou, řídí se podmínky uzavření manželství vietnamským právem. Správní orgány nezpochybnily pravost potvrzení o sňatku a nepopírají, že se jedná o veřejné listiny.
41. Žalobkyní předložený matriční doklad tedy nepodléhá vyššímu ověření a může být bez dalšího použit na území České republiky. Z tohoto dokladu vyplývá, že žalobkyně a nositel sloučení uzavřeli dne 9. 1. 2025 sňatek. Žalobkyně předložením tohoto dokladu splnila formální podmínku pro zařazení do slosovateľné registrace stanovenou žalovaným na jeho internetových stránkách i zákonnou podmínku stanovenou § 42g odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a její žádost by nemohla být bez dalšího nepřijata podle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců z důvodu dle § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Měl-li by žalovaný o formální či materiální bezvadnosti tohoto dokumentu pochybnosti, mohl by žalobkyni v zahájeném správním řízení vyzvat k odstranění této vady ve smyslu § 169i odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

42. Žalovaným namítaná vada tohoto dokumentu, jakkoli může být závažná a ve svém důsledku způsobující nicotnost předloženého dokladu, však dle soudu nesplňuje definici na první pohled zjevného nedostatku. Takovým nedostatkem by mohl být např. zjevně nepravý dokument (např. rukou psané osvědčení obsahující „bramborové“ razítko), nikoli dokument pravý, vydaný vietnamským matričním orgánem (byť možná věcně nepřislušným). Žalovaný je pochopitelně oprávněn platnost předloženého dokumentu zpochybnit, nikoli však ve fázi předregistrační či předzápisové, ale až v rámci probíhajícího správního řízení zaručujícího všem stranám základní procesní práva i povinnosti.
43. Pro úplnost soud dodává, že otázkou zpochybnění platnosti úředního dokumentu vydaného věcně nepřislušným vietnamským matričním orgánem (v této věci šlo o osvědčení o adopci) se již zabýval Krajský soud v Praze, v rozsudku ze dne 22. 2. 2023, čj. 55 A 56/2020-22, v němž připomněl, že [...] podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si správní orgán nemůže učinit úsudek o otázkách osobního stavu. To platí tím spíše, je-li otázka osobního stavu regulována právem jiného státu (srov. čl. 26 smlouvy o právní pomoci, podle kterého se osvojení a jeho zrušení řídí právním řádem té smluvní strany, jejímž je osvojitel občanem v době podání návrhu na zahájení řízení). Přestože zákon o pobytu cizinců umožňuje zamítnutí žádosti o určité druhy pobytového oprávnění nebo jejich zrušení, pokud zjistí, že se cizinec dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat toto povolení, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství [viz např. § 20 odst. 5 písm. e), § 46a odst. 2 písm. i), § 56 odst. 1 písm. m), § 87e odst. 1 písm. e) a další], o takovou situaci se v nyní posuzované věci nejedná, neboť zamítnutí žádosti žalobkyně nebylo opřeno o některé z ustanovení zákona o pobytu cizinců týkajících se obcházení zákona. Navíc i závěr o obcházení zákona ve zmíněných případech musí být dostatečně důkazně podložen.[...] Hodlalo-li ministerstvo učinit závěr o neplatnosti potvrzení o adopci a na něj navazujícího rodného listu, které uznalo za veřejné listiny, nemohlo tak učinit bez součinnosti s vietnamskými orgány. Ministerstvo se mělo obrátit (např. prostřednictvím zastupitelského úřadu jako v případech zmiňovaných ve vyjádření ze dne 1. 6. 2018) na oddělení pro adopci vietnamského ministerstva spravedlnosti se žádostí o konkrétní vyjádření k případu žalobkyně. Za tímto účelem mělo dostatečně popsat skutkovou situaci, aby mohl příslušný vietnamský orgán posoudit, zda se s ohledem na právní úpravu účinnou v roce 2015 a konkrétní skutkové okolnosti jednalo o adopci se zahraničním prvkem a zda je adopce platná. V úvahu připadá také možnost vyžádat si podle čl. 56 odst. 1 smlouvy o právní pomoci výpis z matriky, který by potvrdil, zda vietnamská strana adopci žalobkyně nadále uznává či nikoliv:
44. Z práve vyřčeného tak vyplývá, že žalovaný má právo zpochybnit zákonnost vydaného matričního dokumentu ze dne 9. 2. 2025, nelze tak však učinit na základě pouhých domněnek a jistě ne ještě ve fázi před zahájením správního řízení. Jelikož uzavření sňatku spadá pod otázku osobního stavu, o této otázce není žalovaný oprávněn učinit si úsudek sám (srov. 57 odst. 1 písm. c) správního řádu). Nejednala-li by žalobkyně nápravu samu, zjištění o splnění podmínky uzavření manželství by žalovaný musel ověřit v součinnosti s vietnamskými správními orgány.
45. Vzhledem ke všemu shora uvedenému má soud za zřejmé, že v posuzovaném případě žalovaný nebyl oprávněn odmítnout zařazení žalobkyně do slosovatelné registrace z důvodu, že ke své žádosti předložila oddací list vydaný dle názoru žalovaného nekompetentním správním orgánem. Žalobkyně splnila primární povinnost a k prokázání důvodnosti své žádosti předložila doklad vydaný orgánem vietnamské státní správy, z něhož vyplývá, že sňatek s nositelem sloučení uzavřela dne 9. 1. 2025, tedy v době před podáním

žádosti. Pokud tak žalovaný žádost žalobkyně o zařazení do slosovatelné registrace učiněnou dne 25. 2. 2025 odmítl, dopustil se vůči žalobkyni nezákonného zásahu.

46. Na nezákonnosti zásahu žalovaného nemůže nic změnit ani námitka žalovaného, že nebylo do práv žalobkyně zasaženo, když jí byl obratem nabídnut jiný termín k registraci na 18. 3. 2025. Přičemž k tíži žalovaného nemůže jít, pakliže žalobkyně tento termín nevyužila a nevyužila ani prvních květnových termínů k registraci termínu. Soud připomíná, že předmětem této žaloby je posouzení zákonnosti zásahu spočívajícího v odmítnutí žádosti o zařazení do slosovatelné registrace podané dne 25. 2. 2025. Jakkoli lze ocenit vstřícný přístup žalovaného při nabídnutí náhradních termínů k zařazení žádosti žalobkyně do slosování, který je jistě v souladu s principem dobré a vstřícné správy, uvedené není ničeho způsobilé změnit na závěru, že žádost žalobkyně měla být do slosování zařazena již dne 25. 2. 2025. Právě v nezařazení žádosti k tomuto datu (a nikoli pozdějšímu) přitom žalobkyně shledává zásah do svých práv a soud s tím souhlasí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Soud shrnuje, že zásah žalovaného spočívající v nezařazení žádosti žalobkyně o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny do slosovatelné registrace dne 25. 2. 2025 byl nezákonný, neboť žalobkyně splnila svou povinnost předložit žalovaným oprávněně požadované doklady. Žalovaný tak byl povinen její žádost do registrace zařadit, a pokud tak neučinil, postupoval nezákonně. Proto soud v souladu s § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že zásah spočívající v odmítnutí zařazení žalobkyně do slosovatelné registrace dne 25. 2. 2025, byl nezákonný (výrok I.).
48. Výrokem II. soud zamítl žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhala, aby soud přikázal žalovanému umožnit žalobkyni osobně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bez registrace ve slosování, a to kdykoliv v úředních hodinách Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. V replice ze dne 24. 6. 2025 žalobkyně uvedla, že se již slosování zúčastnila, a to dne 20. 5. 2025. Důsledky nezákonného zásahu spočívajícího v neumožnění žalobkyni zúčastnit se slosovatelné registrace tedy již netrvají. Proto soud nemohl v této části žalobnímu návrhu vyhovět.
49. Ohledně náhrady nákladů řízení dospěl soud k závěru, že žalobkyně byla se svou žalobou neúspěšná jen v nepatrné části, a má tak právo na náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 3 zákona č. 99/1996 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s.ř.s.). Soud jí proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 3 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a za návrh ve věci samé a písemné podání ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni žalobkyně mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025), která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupkyně žalobkyně není plátcem DPH.
50. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 17 210 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobkyni k rukám její právní zástupkyně do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. srpna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.